

SEVERSKÝ THRILLER

Prvotní hřích

Ukázka z knihy:

Stein si prohlížel dům a rukama bezděčně znovu sevřel volant. Pocítil znepokojivou, silnou touhu odjet i s rodinou pryč. Možná za to mohly těžkomyslné úvahy o jejich současné situaci, možná pomyšlení na to, že bude muset vystoupit do mrazu a hledat schránku s klíči. Nebo ho možná tížilo svědomí, protože své ženě lhal. Anebo na něj jen opět dolehly šíravé obavy z toho, že se z jeho nového románu stane jen další slepá ulička na cestě za dokonalým dílem.

Autem otrásl poryv větru a Stein se probрал ze zamyšlení. „No tak, na co čekáme?“ Obrátil se k Arně, která vedle něj seděla jako socha. Jen její neproniknutelný, zamrzlý výraz se změnil – ve tváři se jí teď zračilo zděšení. Když se k němu otočila, všiml si, že se jí v koutku oka leskne slza. Výjimečně promluvila hlasem plným emocí: „Nebylo by lepší vrátit se domů? Tohle dopadne špatně.“

Stein jen stěží udržel kamennou tvář. Stejnou větu mu řekla i teta Hallgerd, než zavěsila: „Tohle dopadne špatně.“

„Není divu, že je Yrsa Sigurðardóttir označována za královnu islandských detektivek – je totiž neuvěřitelně bystrá a v této knize podává špičkový výkon. Je to napínavé a zábavné čtení.“

– Lifðu núna, Island

„Yrsa skvěle buduje napětí. Moc se mi líbilo, jak se tři dějové linie propojily.“

„Tohle bylo opravdu dobré čtení a zápletky se vážně povedla. Jen doufám, že normální lidé k vraždě obvykle potřebují víc než tohle.“

– čtenářské recenze na [goodreads.com](https://www.goodreads.com)

Yrsa Sigurðardóttir

PRVOTNÍ HŘÍCH

V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

**Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny
Kořist**

SÉRIE FREYJA A HULDAR

**DNA
Černá díra
Katarze
Poprava
Panenka
Ticho**

SÉRIE ČERNÝ LED

**Není úniku
Hrob
Hlubiny
Temná noc**

Prvotní hřích

Přeložila Lucie Korecká

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Tato kniha je literární fikce.
Postavy, události a místa jsou autorským výtvořem.*

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2025

First published with the title *Syndafall* in 2025

by Veröld Publishing, Reykjavík

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Lucie Korecká, 2026

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-8702-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-8701-0 (pdf)

ISBN 978-80-247-1564-3 (print)

PROLOG

Jmenovala se Hrafninnu Geirlaugsdóttir, ale všichni jí říkali Tinna. K Tröstovi ji poprvé poslali před více než dvaceti lety. Od té doby mu rukama prošel nespočet pacientů a většina z nich mu v paměti neuvízla. Na Tinnu však nemohl zapomenout, přestože její návštěvy v průběhu let prořídly a nakonec k němu chodit přestala.

Jako dítě onemocněla zánětem mozkových blan a ohluchla. Tröst ji poprvé vyšetřoval, když ještě ležela na dětském oddělení, vyplašeně kulila oči a hlava se jí točila. Všechna měření jednoznačně potvrdila, že dívka přišla o sluch – podle jeho úsudku natrvalo. Zatím byla ještě příliš zsláblá, než aby si změnu plně uvědomila. Přesto ho překvapilo, že ani jednou nezakašlala nebo nezaplakala. Neřekla ani slovo a během prohlídky nenaříkala a nekřičela, přestože vyšetření některými

přístroji bylo nepříjemné. Všechno vydržela a v nejhorších chvílích jen zavřela oči.

Její rodiče během vyšetření také seděli beze slova. Drželi se za ruce a Tröst chvílemi koutkem oka zahlédl, jak jim zbělely klouby. Jejich vyděšené pohledy na-prosto chápal. Před několika dny měli zdravou dceru a najednou se vše změnilo. Byla to pro ně rána a zatím to ještě nedokázali brát tak, že to neznamená konec světa. Situaci navíc zhoršovalo, že dcera onemocněla v době, kdy odjeli na sever na výroční oslavu. Vše, co se stalo, si proto kladli za vinu, i když to byl nesmysl. Podle lékaře, který dívku přijal jako první, by rodiče její nemoc stěží odhalili dříve než její bratr. Jakmile infekce dosáhla závažného stadia, šlo o hodiny, ne o dny. Bratr si rozhodně zasloužil pochvalu za to, že zareagoval včas. Jinak by následky mohly být ještě horší než ztráta sluchu.

Když Tröst Tinnu vyšetřoval poprvé, snažil se celou dobu stát mezi ní a rodiči, aby neviděla, jak je to trápí. Už tak nesla dost těžké břemeno. Stejně pokračoval i během dalších setkání. Tinna u něj byla mnohokrát. Několikrát se také sešel s jejími rodiči bez ní. Vysvětloval jim, jaké má jejich dcera vyhlídky a co je v dané situaci nejvhodnější. Jak se dalo očekávat, vkládali nepřiměřenou naději do léčebných metod, které našli na internetu. Tröst jim proto musel dlouze objasňovat, že indická léčba kmenovými buňkami ani jiné neověřené zázračné techniky ze zahraničních internetových diskusí by k ničemu nevedly.

Schůzky ovšem měly i jiný účel než jen tlumit plané naděje. Tröst také hovořil o kochleární implantaci, která byla právě na vzestupu. Operaci Tinně doporučil,

stačilo už jen ověřit, že je vhodnou kandidátkou. Nebylo by to sice stejné jako předtím, ale slyšela by. Zvyknout si na změnu by vyžadovalo určité úsilí, nebyl by to však nepřekonatelný problém. Tinna by měla výhodu v tom, že donedávna slyšela, a tak by proces adaptace probíhal snáz než u pacientů, kteří se bez sluchu narodili nebo o něj přišli už dávno. Kdyby se ukázalo, že Tinna operaci podstoupit nemůže nebo kdyby rodiče zákrok odmítli, musela by se naučit znakový jazyk a odezírání ze rtů a zvyknout si na to, že neslyší. Upozornil je, že by neměli s rozhodnutím dlouho otálet, protože hlemýžď ve vnitřním uchu může časem zkostnatět, což by operaci zkomplikovalo, nebo dokonce znemožnilo.

Navzdory jeho radám rodiče implantaci odmítli a zvolili druhou možnost. Prozatím, jak tvrdili. Chtěli počkat, až bude dcera schopná rozhodnout se sama. Operace u dětí nebyly v té době tak osvědčené jako teď, po jednadvaceti letech. V debatě o implantaci vládla značná skepse, především v komunitě neslyšících. Jejich odpor částečně vycházel ze snahy bránit různorodost a zamezit vymizení jejich „mateřského“ jazyka, znakové řeči. Tröst jako slyšící člověk takovou argumentaci nechápal, ale respektoval ji. Také si uvědomoval, že implantace nevrátí nikomu sluch jako mávnutím kouzelného proutku, protože dotyčný přestane slyšet, kdykoli se přístroj vypne. Jeho úkolem nebylo pacienty soudit nebo jim něco přikazovat, jen je seznámit s možnostmi, vyjmenovat výhody i nevýhody operace a nechat každého učinit vlastní rozhodnutí.

Tröst celé roky sledoval, jak se Tinna vypořádává s obtížemi spojenými se ztrátou sluchu. Překvapovala ho svou vytrvalostí a odhodláním při osvojování znakového

jazyka a překonávání obtíží. Nikdy se nestal svědkem záchvatů vzteku, pláče nebo rozmrzelosti, které by byly naprosto normální. Samozřejmě mohla být náhoda, že Tinna neprojevovala žádné přehnané emoce v jeho přítomnosti, ale když se ptal učitelů znakového jazyka a osobních asistentů, také si ničeho takového nevšimli. Tinna se účastnila všech lekcí a řešila úkoly s jediným cílem: naučit se co nejvíc. Navzdory úsilí vyučujících však odmítala mluvit, ačkoli toho nepochybně byla schopná. Taková zatvrzelost, spolu s absencí vzteku či smutku, byla neobvyklá, a tak měl Tröst podezření, že nemoc způsobila i nějaké poškození mozku. Všechny testy ovšem prokázaly standardní inteligenci i emoční reakce.

Trösta přesto znepokojovalo, že její mlčení během prvního vyšetření mohlo být způsobeno něčím jiným než pouhou zesláblostí. I později Tinnu sotva slyšel dýchat, nic víc. Rodiče mu sdělili, že doma to s ní vypadá stejně. Přestala vydávat jakékoli zvuky – přes den i ve spánku. Rodiče její mlčenlivost považovali za následek ztráty sluchu a velice se divili, že to vůbec není běžné. Nic však nenasvědčovalo tomu, že by to byla známka skrytého onemocnění, a tak Tröst rodiče uklidnil a ujistil je, že se to sice nestává často, ale není se čeho bát, děti se s takovou zkušeností vyrovnávají různě. Což sice nebyla tak úplně pravda, ale Tröst se snažil obavy rodičů spíš zahnat, než aby je zahlcoval ještě svými. Navíc měl dojem, že Tinna je na svůj věk mimořádně odolná a ne-nechá se ničím rozhodit.

Časem Tröst poznal i její jinou stránku. To už byla v pubertě a rodiče usoudili, že je dost stará, aby se sama rozhodla, jestli chce implantaci. Navzdory jeho očekává-

ním se však operaci zarputile bránila. Nechtěla ustoupit ani o milimetr a veškeré argumenty odmítala. Snažil se jí vysvětlit, že by implantát zlepšil kvalitu jejího života, zvýšil její bezpečnost a rozšířil její budoucí možnosti, ale ona na to vůbec nebrala zřetel. Obratnými prsty důrazně znakovala „ne“. Do plnoletosti jí zbývalo ještě několik let a rodiče už se přikláněli k Tröstovu názoru, nechtěli však dceru do ničeho nutit proti její vůli. Pouze se ze všech sil snažili ji přesvědčit, ovšem marně.

Její rozhodnutí rodiče hluboce trápilo. Všechny testy potvrzovaly, že by implantace pro Tinnu stále byla vhodná, přinejmenším na jedné straně hlavy. Navíc by mohla těžit z toho, že dříve slyšela. Oba sluchové nervy měla zdravé a nepoškozené. Jeden z hlemýžďů ve vnitřním uchu jí zatím nezkostnatěl, a tak by nebyl problém do něj zavést svazek elektrod. Dokonce i u druhého ucha ještě existovala určitá naděje. Proti operaci naopak mluvilo máloco, kromě Tinnina zatvrzelého odporu.

Tröstovi se nepodařilo Tinnu přimět, aby mu vysvětlila, proč zákrok odmítá. Musel si proto důvod sám domyslet. Věděl, že část neslyšících s implantacemi stále nesouhlasí, a Tinna mohla být jednou z nich. Také bylo možné, že ji odradily nějaké odstrašující příběhy. Průzkumy ukazovaly, že třetina pacientů operace do jisté míry lituje. Těm, kteří někdy v životě slyšeli, vadilo, že sluch nefunguje stejně jako dřív. A ti, kteří se neslyšící už narodili, si s novým smyslem někdy nevěděli rady, pokud zákrok neproběhl včas. Takoví lidé přemýšleli ve znakovém jazyce, jejich mysl vůbec nebyla napojená na zvuky, a tak jim pochopitelně trvalo dlouho, než tomu přivykli. Když si Tröst představil, že by najednou získal

nový smysl, nevěděl, jestli by mu byl k užitku, nebo spíš na obtíž.

Tröst ze zvyku jemně zaklepal na dveře nemocničního pokoje. Bylo to samozřejmě zbytečné, protože Tinna ho neslyšela. Pootevřel dveře, strčil dovnitř hlavu a uviděl, že Tinna leží pod pokrývkou a dívá se do stropu. Levou ruku měla položenou na opěradle připevněném k posteli a zafačovanou obvazem, který připomínal boxerskou rukavici. Hezký obličej měla potlučený, odřený a plný modřin, ale to byla jen povrchová zranění, která se brzy zahojí. S levou rukou to vypadalo hůř. Dva prsty měla Tinna tak závažně polámané, že nebylo jisté, jestli jí zůstanou.

Tinna nadále patřila mezi Tröstovy pacienty, a proto mu z nemocnice dali vědět, že ji tam přivezli. Nahlédl do její dokumentace a zjistil, že ji srazilo auto. Nedávala pozor při přecházení ulice a neslyšela blížící se vozidlo. Celá situace odpovídala jednomu ze scénářů, kterými se ji dříve snažil přesvědčit k implantaci a vysvětloval jí, že by pro ni bylo bezpečnější, kdyby byla schopná vnímat okolní zvuky. K ničemu to ovšem nevedlo, protože v pubertě pro ni bezpečnost nepředstavovala prioritu. Teď už si to možná rozmyslela, proto se také rozhodl za ní zajít.

Přistoupil blíž a Tinna k němu otočila hlavu. Tröst dobře ovládal znakový jazyk, a tak rukama vyjádřil pozdrav, který zároveň vyslovil nahlas: „Dobrý den, Tinno. Pamatujete si mě?“

Tinna lehce přikývla. Pak zvedla z přikrývky pravou ruku a slabě zamávala. Přinutila se k úsměvu, který však téměř okamžitě zmizel.

Tröst přistoupil blíž, zvedl z nočního stolku tablet, vytáhl z jeho pouzdra dotykové pero a podal jí ho, aby

se s ním mohla bez omezení dorozumívat. Jinak by to těžko zvládla, když teď měla jednu ruku mimo provoz. Kdyby o zraněné prsty přišla, ovlivnilo by to nejen její schopnost vyjadřování ve znakovém jazyce, ale i celý její život. Věděl, že vystudovala výtvarné umění a živila se jako malířka a ilustrátorka. Malovala pravou rukou, takže zranění na levé nehrálo nijak zásadní roli, ale co kdyby si přišťe poranila pravou? Nebyla hloupá, a tak se dalo předpokládat, že právě teď je načas, aby přehodnotila svůj postoj k implantaci.

„Je mi moc líto, co se vám stalo,“ řekl Tröst a myslel to naprosto upřímně. Nehodu sice považoval za příležitost k tomu, aby Tinnu konečně přivedl k rozumu, to ovšem neznamenal, že by měl z jejího zranění radost. Naopak. „Jsem ale rád, že to nedopadlo hůř.“

Tinna kývla směrem k levé ruce a pak se otočila zpátky k němu. Byl u ní zvyklý na tvář bez výrazu, ale teď, když měla obličej potlučený, nateklý, odřený a zalepený náplastmi v místech, kde bylo nutné rány sešít, její zamrzlá mimika jako by roztála. Poprvé dokázal z její tváře vyčíst, jak se cítí. Nemohl očekávat, že bude zářit štěstím, přesto ho však bodlo u srdce, když u ní jako první rozpoznatelnou emoci spatřil hluboký smutek a nejspíš i beznaděj.

Když v dětství ohluchla a prvotní šok odezněl, Tinna nejen mlčela, ale nedávala pocity najevo ani výrazem tváře. O veškeré emoce se postarala plačící matka, zatímco otec se snažil ovládat. Seděl se zaťatými zuby, skřípal jimi a poslouchal, jak jeho žena dává průchod svým obavám. Ty se týkaly různých věcí, nicméně nejvíc ji trápil dceřin zmařený sen stát se policistkou a také to, že nikdy nebude mít oblíbenou píseň. Tröst jako

chlapec toužil být potápěčem a připadalo mu zbytečné dělat vědu z toho, o jakém povolání sní osmileté dítě. Zklamání z toho, že si Tinna nikdy nenajde oblíbenou píseň, ovšem naprosto chápal. Stejně jako slzy prolité nad tím, že si už nikdy nevychutná ptačí zpěv, nepošep-tá kamarádce do ucha nevinné tajemství ani si nevy-slechne to její. Reakce matky se mu v každém případě zdála zdravější než potlačovaný žal otce. Věděl, že složité pocity si nakonec vždy najdou cestu ven, a připadalo mu vhodnější dovolit jim to hned.

Tinnina netečnost se však od chování jejího otce zásadně lišila. Nezdálo se, že by se usilovně snažila ovládat. Naopak to vypadalo, že jakmile se probrala z bezvědomí, skutečně se se svým údělem smířila a od té doby už se nikdy neohlížela zpátky.

Až doted'.

Tröst si přitáhl židli a posadil se vedle postele. Sledoval, jak Tinně po tváři stéká slza přímo do rány. Sůl ji štípala a Tinna lehce zkřivila obličej a odvrátila se. Tröst počkal, až se na něj zase podívá, protože nemělo cenu znakovat, dokud ho nevnímala. Když se k němu konečně otočila, ještě jednou se pokusil ji přesvědčit, aby vzala v úvahu implantaci. Vysvětlil jí, že po jednadvacátém roce života bude procedura složitější, možná dokonce neproveditelná. Dodal však, že nezná nikoho, kdo dokáže potíže překonávat lépe než ona. A že pokud se k operaci odhodlá, získá zpět většinu možností, o něž v dětství přišla. Zároveň se zvýší její bezpečnost, takže ji už nikdy nepotká vážná nehoda jen proto, že neslyší dopravu. Zmínil i další výhody: zlepšení sociálních dovedností, chození do divadla a ptačí zpěv, který její matce tenkrát vehnal slzy do očí.

Komunikace ve znakovém jazyce trvala výrazně déle, než kdyby Tröst mluvil nahlas. Znaky pro některá slova neznal, a tak je musel hláskovat. Sice si předsevzal, že se kvůli svým neslyšícím pacientům ve znakové řeči zlepší, ale k dokonalosti měl ještě daleko. Přesto se s nimi obvykle dokázal dorozumět, když měl dost času.

Nechtěl Tinně vykládat, že by mohla přijít o prsty. Ne že by měl naspěch, nikdo na něj nečekal a pracovní den už končil. Nerad by ji ale takovým neštěstím strašil, protože by si nepochybně domyslela veškeré důsledky. A nakonec to ani nebylo potřeba.

Tinna napsala dotykovým perem na tablet odpověď a obrátila displej k němu. Ve srovnání s jeho rukopisem to vypadalo, jako by psala podle šablony. „Ano, souhlasím.“

Tröst se usmál. Nečekal, že pacientka jeho návrh přijme na první pokus. Dívala se mu přímo do tváře, a tak se rozhodl místo psaní mluvit. Věděl, že Tinna umí odezírat ze rtů. Pro jistotu použil i znakovou řeč, i když v ní nedovedl tvořit souvislé věty. „Nebudete toho litovat, Tinno. Udělám všechno, co bude v mých silách, abyste časem byla s výsledkem spokojená.“

Tinna opět psala. Tentokrát se na displeji objevilo jediné slovo: „Chyba.“

„Dám si záležet. Budu se snažit žádnou chybu neudělat.“

Tinna zavrtěla hlavou a tvář se jí okamžitě zkrivila, nejspíš po nehodě trpěla silnými bolestmi hlavy. Napsala na displej: „Tohle je chyba. Ale musím se s tím smířit, ne?“

Tröst odpověděl pouhým přikývnutím, v dané situaci mu to připadalo nejvhodnější. Slova by byla zbytečná.

Nebo se mýlil?

Poprvé za celou dobu, kdy prováděl implantace, o svém doporučení zapochyboval. Rozhodně operaci nedoporučoval bez rozmyslu všem sluchově postiženým pacientům, kteří k němu přišli. Například pokud někdo měl aspoň zbytky vlastního sluchu, nemusela by mu prospět, protože by ho přirozeného sluchu definitivně zbavila. Někdy se však takové řešení zjevně nabízelo, jako třeba v případě Tinny. Proto ho vlastní pochybnosti překvapily.

Rozloučil se a slíbil, že se u Tinny zastaví zase zítra, aby zákrok mohli v klidu probrat, objednat ji na vyšetření a stanovit plán. Tinnu zřejmě nezajímalo, co jí říká, protože se mu dívala do očí, ne na rty nebo na pohyby prstů. Jako by se mu snažila číst myšlenky a zjistit, jestli sdílí její pochybnosti. Vzápětí tu nesmyslnou představu zaplašil a obrátil se k odchodu.

Ve dveřích se ještě otočil a zopakoval, že přijde zase zítra, ale Tinna už se mezitím vrátila ke své předchozí činnosti: bez jediného mrknutí zírala do stropu.

Co když má Tinna pravdu a implantace je chyba? Trösta opět zachvátily pochybnosti, a tak si raději pospíšil z pokoje. Když za sebou zavřel dveře, trochu se mu ulevilo, ale nedokázal ze sebe nepřijemný pocit zcela setřást. Místo aby zamířil domů, navštívil jinou lékařku a seznámil ji s Tinninou anamnézou. Kolegyně potvrdila jeho závěr, že kochleární implantace je v dané situaci rozhodně nejvhodnější a měla se uskutečnit už dávno. To ho uklidnilo, i když ne úplně. Nedokázal si svou nesmyslnou úzkost vysvětlit. Možná byl jen přepracovaný nebo se o něj pokoušela chřipka.

Když si večer šel lehnout, s podivem si všiml, že má na předloktí husí kůže. To se mu téměř nikdy nestávalo,

protože byl mimořádně horkokrevný. Tušil, že to nemá nic společného s chladem v místnosti ani s teplotou jeho těla. Neměl horečku ani se mu neporouchalo topení. Mráz mu po zádech běhal kvůli Tinně. A nejhorší na tom bylo, že si naprosto nedokázal vysvětlit proč.

SOUČASNOST

říjen

V žádném jiném autě v ulici nikdo neseděl, Lena byla jediná. Kolem stála spousta aut, ale úplně všechna byla prázdná a zaparkovaná na příjezdových cestách. To byla smůla. Lena si přála, aby víc vozidel parkovalo podél chodníků, protože pak by její auto nepůsobilo tak nápadně. Uklidňovala se tím, že kolem skoro nikdo neprochází, nicméně občasní chodci si ji zvědavě prohlíželi. Tvářili se, jako by ji podezírali z nějakých nekalých úmyslů. To bylo nejspíš tím, že se neustále ošívala, poposedávala a civěla před sebe. Nikdy neuměla dělat jakoby nic, když byla nervózní.

Otevřeným okénkem se dovnitř tlumeně nesla hudba. Stále dokola stejné písničky, pokaždé o něco hlasitěji. Lena před domem čekala už dlouho, takže ji to nepřekvapovalo. Pravidlo číslo jedna na mejdanech znělo,

že hudba se postupně zesiluje. Hosté pak začnou mluvit hlasitěji, takže opilecké řeči jsou zřetelně slyšet a nikdo je nepřeslechne. Takovou aspoň měla Lena zkušenost a zdálo se, že dnešní večírek není výjimkou. Okolím se nesla ozvěna hlasitého pokřikování pubertáků, kteří se chvílemi dokonce s nevalným úspěchem pokoušeli do hudby zpívat.

Lena na chvíli spustila oči z domu a podívala se na hodiny na palubní desce. Do půlnoci zbývalo deset minut. Teď už určitě mohla dceři zavolat. Domluvíly se, že ji vyzvedne o půlnoci, a nepochybně nebylo od věci dát jí vědět, že už dorazila. Eva pak měla ještě deset minut na to, aby se rozloučila, oblékla si bundu, obula se a vyšla ven.

Nejdřív ale Lena nastartovala motor a pustila topení naplno. V autě bylo dost chladno, což by ji mohlo prozradit. Eva nepotřebovala vědět, že matka celou dobu čekala před domem, kam ji dovezla. Jako jediná ze všech rodičů. Ostatní své potomky jen vysadili u krajnice a odjeli. Lena nepotřebovala žádnou mimořádnou intuici na to, aby pochopila, že s prvním opravdovým mejdanem v životě neměli takovou zkušenost jako ona. Hodlala však zajistit, že její dceru nepotká stejný osud.

Věděla, že se neuklidní, dokud Eva nebude sedět vedle ní a zlobit se, že musela z večírku odejít dříve než ostatní. Žádný jiný rodič zatím nepřijel a nikdo z Eviných spolužáků z domu neodešel. Na chodníku stál stejný počet elektrických koloběžek, jako když Eva vystupovala z auta. Leně ovšem bylo úplně jedno, že ji dcera zasype výčitkami. Pustí je jedním uchem dovnitř a druhým ven. Kdyby jí na tom záleželo, mohla by je

snadno umlčet. Stačilo by Evě svěřit, co se jí v jejím věku přihodilo. To však neměla v plánu, rozhodla se raději vydržet nějaké to brblání. Celé roky si ten strašlivý večer nechávala pro sebe a dceři o něm nehodlala vyprávět nikdy. Musela si vystačit s mnohokrát opakovanými radami, na co si má Eva dávat pozor, s různými příkazy a zákazy a s tím, že na dceru důsledně dohlížela.

Lena už si zvykla na to, že v ní starosti o dceru otevírají staré rány. Stalo se to tak dávno, že ani nevěděla, které vzpomínky jsou naprosto přesné a co si přimyslela či pozměnila. Vlastně v tom neměla úplně jasno ani tenkrát, byla opilá a průběh událostí si vybavovala jen útržkovitě. Možná to bylo lepší, i tak si těch ohavností pamatovala víc než dost.

Tenkrát šla poprvé na mejdan, bylo jí necelých šestnáct a její třída, první ročník střední školy, pořádala ples. Tam probíhalo všechno výborně a Lena se dobře bavila. Možná se jen odvázala trochu víc, než měla ve zvyku. Teprve na následném mejdanu se staršími studenty se začala chovat jako idiot a všechno se vymklo kontrole. Nedokázala se ovládnout, házela do sebe všechny panáky, které jí kdo podal, a opila se do němoty. Neudržela myšlenku, natož rovnováhu.

Za běžných okolností by jí přispěchala na pomoc kamarádka Olla a odvedla by ji domů dřív, než se všechno pokazilo. Jenomže Olla zrovna byla v cizině na soustředění gymnastů, takže nemohla Lenu ani zachránit, ani ji v následujících dnech utěšovat.

Místo toho se kolem ní začal motat jeden kluk z večírku. Neznala ho, ale zachytil ji, když padala, a pak ji nechal, aby se o něj opírala. Představil se, chodil na jinou

školu než ona. Přesvědčil ji, že takhle to dál nejde, že musí domů. Že jí pomůže do taxíku.

Nebo to aspoň tvrdil.

Ve skutečnosti jí moc nepomohl, když ji bezbrannou odtahl ven, schoval se s ní za popelnice a surově ji znásilnil.

Když bylo po všem, slyšela, jak do něčeho bouchl. V první chvíli si pomyslela, že to znamená, že se na sebe zlobí a lituje toho. Zřejmě se ale mylila, úder spíš měl být jakýmsi vítězným gestem. V každém případě ji tam nechal ležet v mrazu bez bundy, vrátil se na mejdan a její další osud ho vůbec nezajímal. Lena si připadala jako obal na jedno použití, kterým se někdo netrefil do popelnice, u níž ležela. Mohla jen čekat, až ji odnese vítr a nic po ní nezůstane.

Celou věčnost zůstala ležet na špinavém a mokřém chodníku, natolik opilá a v šoku, že se nedokázala zvednout. Během útoku se jí hlava zaklínila mezi popelnici, takže se musela dívat přímo nad sebe. Mohla si vybrat mezi hvězdnou oblohou a medvídkem v okně pokoje v patře domu. V tom zvláštním rozpoložení měla pocit, že ji hvězdy i medvídek odsuzují, a tak oči oteklé pláčem nakonec zavřela.

Zpočátku měla v úmyslu jen ležet a plakat, dokud neumrzne. Odporný zážitek v ní vzbuzoval ochromující stud, takže zvládala sotva dýchat, nic víc. Nezáleželo na tom, že byla oběť. V tom okamžiku kladla všechno za vinu sobě. Neměla pít. Měla se víc bránit. Měla nahlas křičet *Ne!*, místo aby jen brečela a mumlala jakési chabé, sotva srozumitelné námitky. Měla...

Pak by se to nestalo.

Nakonec ji zachránilo náhlé uvědomění, že není moc dobře schovaná. Nechtěla zůstat ležet u popelnice, s ho-

lým zadkem a odřenými koleny na očích starším spolužákům a všem, kteří budou odcházet z večírku. Musela vypustit duši někde jinde.

Podařilo se jí vyškrábat se na nohy a vrávoravě si upravit potrhané, ušpiněné sváteční šaty. Mezitím střídavě zvracela a odplivávala si.

Našla jen jednu botu a neměla sílu sbírat všechno, co jí vypadlo z kabelky a vysypalo se všude kolem. Vystačila si s telefonem a klíči, kosmetiku mohl vzít čert.

Když se potácela k domovu, slitoval se nad ní jeden taxikář. Usadil ji do auta, správně vyhodnotil situaci a nabídl jí, že ji odveze do krizového centra. A ona byla tak pitomá, že chtěla rovnou domů.

Od té doby často přemýšlela nad tím, proč tenkrát v noci nebo druhý den jeho radu neposlechla. Nenačázela jinou odpověď, než že byla v naprostém šoku. Jediné, co zvládla, bylo zajít do sprchy a vydrhnout se od hlavy k patě. Smýt ze sebe všechno, co jí připomínalo, čím si právě prošla. Každou buňku a každou částici. Kdyby si mohla vydrhnout i mozek, neváhala by. Toužila na to všechno co nejdřív zapomenout. Žádná sprcha ani kartáč však hrozivou vzpomínku odstranit nedokázaly.

Teprve po mnoha letech, když se rozběhlo hnutí *Me-Too*, konečně pochopila, že na tom, co se stalo, nenesla vůbec žádnou vinu. Ani špetku. Přesto se nikdy neodhodlala podat žalobu nebo o znásilnění mluvit a dosud se nesvěřila jediné živé duši. Po útoku se stáhla do ulity, téměř přerušila veškerý společenský život a za jediné přátelství, které jí zůstalo, vděčila jen Ollině vytrvalosti.

Nějakým zázrakem – a částečně proto, že se začala vyhýbat lidem – se s pachatelem za všechny ty roky už

nikdy nesetkala. Pamatovala si jeho jméno, ale nevěděla jistě, jestli by ho poznala podle vzhledu. Nebo on ji. Možná se někdy minuli na ulici a ani si toho nevšimli. Moc pravděpodobné se jí to však nezdálo, protože její vzhled se vlastně nezměnil, takže on by ji nejspíš poznal. Nosila stále stejný účes, stříhala se sama: rovně ustřižená ofina, rovné vlasy po ramena. Usmívala se málokdy, a tak se jí kolem očí teprve začínaly téměř neznatelně rýsovat vrásky. Jinak měla pleť ještě hladkou. Nevypadala unaveně, protože nepila alkohol a chodila brzy spát. Pár kilo přibrala, ale rozložilo se to rovnoměrně po celém těle. Totéž mohlo platit i pro něj. Možná existoval jiný důvod, proč už se nikdy nepotkali.

Lena se někdy utěšovala pomyslením, že pachatel možná zemřel nebo skončil někde v cizině ve vězení na doživotí. Nikdy se však nepokusila to ověřit. Několikrát už zadala jeho jméno do vyhledávače, ale nikdy se neodhodlala stisknout enter. Neměla zájem vidět na monitoru jeho obličej, vyvolalo by to v ní zbytečný emocionální zmatek.

Zaplašila bolestivé vzpomínky a zavolala Evě. Svrážtila obočí, když dcera hovor nepřijímala, a už si myslela, že telefon nikdo nezvedne, když se ozval hlas nějakého kluka.

„Haló?“

„Kdo je tam? Volám svojí dceři.“ Lena se přistihla, že hovoří zbytečně nahlas, stejně jako on. Nutil ho k tomu okolní hluk, ale ona neměla žádný důvod křičet.

„Aha. Myslíte Evu?“

„Můžu s ní mluvit, prosím? Přijela jsem ji vyzvednout.“ Hlas se jí změnil, už nezněl skřehotavě ani překvapeně, spíš podrážděně. Kluk neodpověděl hned a podle všeho zakryl mikrofon dlaní. Mluvil ovšem tak

hlasitě, že Lena přesto slyšela, jak se ostatních ptá: *To je její máma, co jí mám říct?* Odpověď nepostřehla, ale vzápětí se v telefonu ozvalo:

„No, víte, není jí úplně dobře. Doprovodím ji ven.“ Kluk zavěsil dřív, než na něj Lena stihla zaječet, co tím sakra myslí. Nedalo jí však moc práce domyslet si, co znamená, že Evě není dobře. Sice jí svatosvatě slíbila, že se alkoholu ani nedotkne, zřejmě ovšem podlehla pokušení, stejně jako kdysi ona sama. Jablko nepadá daleko od stromu a tak dále.

Lena spěšně vystoupila z auta a uklidňovala se, že to nemusí znamenat, že se Evě stalo totéž, co tehdy potkalo ji. Dnešní dospívající jsou jiní. Lepší. Samozřejmě to neplatí pro všechny, ale dřív také nebyli všichni zlí. Proboha, snad se celý příběh nemůže opakovat, to by nebylo spravedlivé, nebylo by to správné, nebylo by to přijatelné. Zachvátil ji takový vztek, že se sotva ovládala. Jestli Evě někdo ublížil, přetrhne ho. Holýma rukama.

Ještě ani nedošla k domu, když se dveře otevřely a vyšel z nich kluk, nejspíš ten, s nímž mluvila. Podpíral vrávorající Evu, která sotva držela hlavu vzpřímenou. Do tváře jí padaly rozčuchané vlasy. Lena si všimla, že má rozepnutý pásek, a nevěděla, jestli má řvát, nebo brečet. Rozhodla se pro první možnost. „Cos jí sakra udělal?“

„Nic,“ ohradil se mladík ostře. „Usnula na záchodě, takže jsme museli vyrazit dveře. Rodiče mě zabijou. A tohle není moje vina.“

Lena podepřela Evu, která se v první chvíli nechtěla kluka pustit. „Byla tam sama?“

„Jo. Co myslíte? Proboha.“

Evin neupravený zevnějšek tedy nejspíš souvisel jen s nevydařeným pokusem dojít si na záchod, ne s něčím horším. Lena zamumlala cosi, čemu nerozuměl ani kluk, ani ona sama. Mladík zmizel v domě a zprudka za sebou zabouchl dveře.

Naložit Evu do auta nebylo snadné. A Lenu rozhodně nepotěšilo, že se na konci ulice objevil muž se psem na vodítku zrovna ve chvíli, kdy se snažila dceru přimět, aby sklonila hlavu a dostala se na zadní sedadlo. Chyběla jí třetí ruka, protože obě potřebovala na to, aby Evu udržela na nohou.

„Vlez si dovnitř. Sehni hlavu, Evo. Jinak se praštíš. V autě si můžeš lehnout, máš zadní sedadla pro sebe.“ Nechtěla, aby dcera seděla vpředu, pro případ, že by se pozvracela. Také zrovna natoužila mít ji v takovém stavu na očích.

Muž se rychle přibližoval, nicméně pohled měl přilepený k displeji telefonu. Lena doufala, že sleduje něco zajímavého a nebude si jich všimát. Takové štěstí však neměla.

Muž schoval telefon do kapsy a zamířil k nim. „No to je situace,“ prohlásil s úsměvem. „Můžu vám pomoci?“ Ani nepočkal na odpověď, přistoupil blíž a položil ruku Evě na hlavu, aby se dostala do auta. Potom Leně pomohl uložit ji na sedadla, otevřel dveře na druhé straně a narovnal dívku do pohodlnější pozice. Dokonce ji i připoutal prostředním pásem.

Narovnal se a usmál se na Lenu. „To se stává i v lepších rodinách. Zítra toho bude litovat, chudinka. A určitě se z toho poučí.“

Lena mu poděkovala za pomoc a samými rozpaky se začervenala. Tváře jí ovšem zrudly ještě víc, když jí muž podal ruku a představil se: „Já jsem Úlfgeir.“

Lena se nezmohla na slovo. Měla pravdu, když pochybovala, jestli by pachatele po tolika letech ještě vůbec poznala. Jméno však souhlasilo. Bylo hodně neobvyklé, skoro nikdo jiný se nejmenoval Úlfgeir. Věk podle všeho také odpovídal. Místo aby přijala podanou ruku, zeptala se ho, jestli chodil na střední školu, kde věděla, že studoval pachatel.

Muž překvapeně přitakal.

Zeptala se, ve kterém roce maturoval. Letopočet souhlasil.

„Já jsem Lena. Myslím, že jsme se před lety potkali na jednom mejdanu. Skončilo to špatně. Hodně špatně. Pamatujete si to?“

Úlfgeir nasadil nechápavý výraz. „Ne. Myslím, že ne. Takových mejdanů bylo samozřejmě hodně.“

„Tenhle skončil před domem. U popelnic. Už si vzpomínáte?“

Muž se tvářil rozpačitě, určitě si toho pamatoval víc, než chtěl přiznat. „Ne, vůbec ne. No nic. Mějte se hezky.“ Otočil se na patě a pokračoval v cestě.

Lena zůstala nehybně stát.

Měla sto chutí na něj zavolat, jaký je hajzl. Že ona si pamatuje každý odporný okamžik. Jak kysele páchl alkoholem, jak jí sprostě nadával, jak křičela bolestí, když se jí zmocnil. A jak měl tu drzost na ni po tom všem ještě plivnout.

Nic z toho však nahlas neřekla. Zjevně byla pořád stejně zbabělá jako tenkrát. Jen tam stála a dívala se, jak Úlfgeir odchází. Nedokázala zadržet slzy, ale když ucítila v ústech jejich slanou chuť, něco se jako kouzlem změnilo.

Najednou viděla rudě.

Nasedla do auta a rozjela se.

Když se Úlfgeir chystal přejít ulici, Lena pevně sevřela volant a šlápla na plyn. Křičela z plných plic. On se otočil a uviděl, jak se vůz řítí přímo na něj.

Srazila ho. Náraz ho vymrštil do vzduchu. Dopadl na střechu auta a potom sklouzl na silnici za ním. Lena to sledovala ve zpětném zrcátku. Muž zůstal nehnutě ležet na studeném asfaltu a pes pobíhal kolem. Lena jela dál. Po tolika letech plných zklamání byla se sebou konečně spokojená.

Nechal ji zraněnou na studeném chodníku.

Ona ho nechala zraněného na studené silnici.

Oko za oko.

Roky úzkostí, nočních můr, potíží ve vztazích, studu a depresí byly konečně za ní. Dokázala se za sebe postavit. Teď mohla začít žít takový život, jaký měla před sebou, dokud on všechno nezničil.

Neradovala se ovšem dlouho. Než dojela domů, radost se vypařila.

Zaparkovala před domem a zůstala sedět v autě, zatímco Eva na zadním sedadle spala jako dřevo. Ten grázl ji určitě zažaluje. S tím znásilněním si nemusel dělat starosti, bylo dávno promlčené, takže neměl důvod obávat se vyšetřování, natož rozsudku. Lena se mohla zkusit hájit tím, že auto neuřídila, ale jak by vysvětlila, proč ujela? Pokud věděla, rozrušení se za polehčující okolnost považovat nedalo. Jak se vůbec takový čin posuzuje? Obviní ji z pokusu o zabití? Nebo jen z dopravního přestupku? Půjde do vězení, nebo vyvázne s podmínkou? Dosud žádný záznam v trestním rejstříku neměla, dokonce ani nikdy nedostala pokutu za překročení rychlosti.

Náhle si uvědomila, že by si měla dělat starosti spíš s něčím jiným. Možná ji čekalo něco mnohem horšího. Co když Úlfgeir zemřel? Znamenalo by to, že ho zabil? Zavřeli by ji za vraždu? Viděla ho ležet na zemi bez hnutí, ale to se jen letmo podívala do zpětného zrcátka. Možná se po chvíli zvedl.

Lena ovšem neměla sklony k optimismu. Kdepak, určitě se nezvedl.

V mysli jí zněla stále stejná věta – znovu a znovu a znovu.
Zabila jsem člověka.

leden

Stein pootevřel okénko na straně řidiče. Dovnitř okamžitě vlétl jemný sníh a štípal ho na tváři, ale on nepříjemný chlad ignoroval. Topení v autě se porouchalo v nejhorší možnou chvíli, zhruba hodinu potom, co vyjeli z města. Teď už si nemohli nastavit teplotu, měli na výběr jen ze dvou možností: vydýchaný vzduch, nebo mráz. Cestovali ve čtyřech a Stein se začínal bát, že v těžkém vzduchu usne za volantem. Nemohl se ani udržovat vzhůru klábosením s ostatními, protože obě děti byly na zadních sedadlech plně zaujaté svými telefony a jeho žena Arna hypnotizovaně zírala na sníh vířící po předním skle a mlčela, jak měla v poslední době ve zvyku.

Ženu, do které se kdysi zamiloval, už v ní skoro nepoznával. Teď se usmívala málo a nikdy se nesmála. Dřív mívala vždy dobrou náladu, ať se dělo téměř cokoli.

Potkal ji na vysoké škole a byla to láska na první pohled, aspoň z jeho strany. Byla nadčasově, přirozeně krásná, a když se s ní seznámil trochu blíž, zjistil, že je mimořádně chytrá. Na jejím vystupování nebylo vůbec nic, co by si přál změnit, všechno ho na ní okouzlovalo. Dokonce i to, jak ze sendvičů odlamovala kůrky, než se do nich zakousla. Jak nakláněla hlavu na stranu, když se něčemu divila. Jak si četla nahlas, když se učila na zkoušky. Ona jeho city zpočátku neopětovala, protože byl jejím naprostým opakem, a navíc se pohybovali každý v jiném okruhu lidí. Ona byla premiantka z obchodní akademie a studovala práva, on si jako obor zvolil literaturu a u maturity na gymnáziu měl spíš průměrné než vynikající známky. Ona brala studium hodně vážně, ale o dění ve světě se moc nezajímala, on spíš naopak. Ve všem se od sebe lišili, a tak ji musel dlouho dobývat. Nakonec se mu vytrvalost vyplatila, začali spolu chodit. Přestěhovali se do studentské garsonky, kde se Arna ponořila do učebnic, zatímco Stein pověsil studium na hřebík a zaměřil se na psaní povídek.

Po její promoci si opravdu polepšili. Arna získala výborně placenou práci ve velké bance a rychle stoupala po kariérním žebříčku. Stein se tomu nedivil, protože Arna byla pracovitá, mimořádně inteligentní a svědomitá. Nakonec se stala ředitelkou divize firemního bankovníctví a s jejím povýšením se pojilo výrazné zvýšení platu, ovšem ne bez důvodu. Pracovní doba se prodloužila a téměř neexistoval den, kdy by se Arna po příchodu domů nepotřebovala ještě posadit k notebooku. Totéž platilo pro víkendy, dovolené a svátky, Arna byla s pracovištěm v neustálém kontaktu. A zdálo se, že jí to nijak zvlášť nevadí.

Dokud se nedostavil syndrom vyhoření. Připlížil se nenápadně a zaskočil ji – i Steina. Prvním známčkám toho, že něco není v pořádku, moc pozornosti nevěnoval. Arna začala vynechávat lekce jógy, na které dřív nedala dopustit. Stein si ovšem stěží dokázal představit něco nudnějšího než se kroutit na žíněnce mezi zpočnými lidmi. Proto její ochabující zájem vstávat kvůli józe neskutečně brzy považoval za známku toho, že došla ke stejnému názoru. Skutečným důvodem ovšem bylo, že Arna potřebovala začínat v práci dřív a odcházet později. Jóga už se jí do rozvrhu nevešla. Banka nedávno předtím vyměnila generálního ředitele, čímž se pracovní zátěž zvýšila. Stein to nechápal, protože Arna do té doby rozhodně nezahálela. Když se jí zeptal, jestli nový generální ředitel není tak trochu blázen, odpověděla, že situace je složitá, a odmítla o tom dál mluvit.

Šílené přepracování postupně vedlo k tomu, že Arna přestala dbát o svůj zevnějšek. Nedávala své luxusní kostýmky do čistírny, místo toho je buď házela do pračky, nebo je nosila nevyprané. Ne přímo špinavé, ale ta stará Arna by nikdy nešla do práce v pomačkaném kostýmku, natož v halence s několik dní starou skvrnou. Také se skoro přestala česat a nesnažila se líčidly zakrýt kruhy, které se jí rýsovaly pod očima vlivem nedostatečného spánku, přemíry stresu, chabé životosprávy a přehnané konzumace kávy.

Když Steinovi konečně došlo, že se něco děje, myslel si nejdřív, že se jedná o nějaké tělesné onemocnění, třeba vleklou, nezdolnou chřipku. Arna ovšem neměla horečku, což ho vedlo k podezření, že jde o závažnější chorobu. Vyptával se jí, jestli není nemocná, aniž přímo zmínil rakovinu a podobné vážné diagnózy, které mu

přišly na mysl. Arna však odpověděla záporně a zajímala se, jak ho to vůbec napadlo. Stein měl dost soudnosti na to, aby si nechal pro sebe, že mu Arna připadá jako levná napodobenina sebe samé. Místo toho jí navrhl víkendový pobyt v příjemném wellness hotelu, aby načerpala síly. Tehdy ještě věřil, že krátká dovolená všechno spraví. Arna návrh uvítala, nebo s ním přinejmenším souhlasila, i když nepříliš nadšeně. Po návratu si Stein oddechl a těšil se, že už všechno půjde správným směrem.

Mýlil se.

Krátce nato pohár přetekl. Arna přišla o asistenta, který byl její pravou rukou, a tím její pracovní stres ještě zesílil. Skoro každý druhý den si brala zdravotní volno a zůstávala v posteli. Stein doufal, že přibývajících známky vyčerpání jsou jen důsledkem dočasné situace, než si Arna najde nového asistenta. Netušil, že její stav bude trvalý a začne se rychle zhoršovat.

Z Arny už zbýval jen stín. Přestala se usmívat a sama zahajovat rozhovory, ztrácela chuť k jídlu, byla neustále podrážděná, a když si po večerech sedala k pracovnímu notebooku, často se na něj jen dívala, dokud na monitoru nenaskočila tapeta plochy. Ani pak se nic nezměnilo, Arna na počítač dál jen zírala. Stein se ovšem domníval, že přemýšlí. O práci, samozřejmě.

Veškerá jeho snaha ji rozveselit nebo přimět mluvit o její náhlé depresi byla marná. Dva týdny po odchodu asistenta se Arna vrátila z práce a po notebooku překvapivě nebylo ani vidu. Klesla na pohovku, opřela si hlavu, zavřela oči a oznámila, že dala výpověď, protože trpí syndromem vyhoření. Dodala, že ji žádný člověk ani žádná nadpozemská síla nedonutí vzít výpověď zpátky. A u toho zůstalo.